



# המוצא תפילין פרק עשירי עירובין

## צו.

### עין משפט נר מצוה

יג א מיי פ"ט מהלכות שבת הל' כד סגמ לאוין סה טו"ש"ע א"ח סי' שא סעיף נט:  
יד ב מיי פ"ב מהלכות תפילין הלכה י' סגמ עשין כב טו"ש"ע א"ח סי' לט סעיף ט:  
טו ג ד מיי פ"ט מהל' שבת הלכה כג כד סגמ לאוין סה טו"ש"ע א"ח סי' שא סעיף נט:  
טז

**אמר** רב חסדא ואת אומרת עניבה פסולה בתפילין. תימנה<sup>א</sup> וכי לא ידע רב חסדא דלר"י עניבה קשירה מעלייתה היא דקאמר אביי וי"ל דניחא ליה לאוקמי ממני' דאוסרת בחדשות כרצון דר"י דאמרי לאו קשירה הוא אי נמי דקסבר אפילו לר"י שריא עניבה<sup>ב</sup> דסתמא דעמיה להמיר ולעשות קשר גמור בחול<sup>ג</sup> כפיירשמי לעיל: **אבירי** אמר ר"י דענימיה כו'. ורבי מאיר דשרי בחדשות<sup>ד</sup> קסבר דלאו קשירה היא ותימנה דעניבה היא זריש אלו קשרים<sup>ה</sup> אס דעניבה לר"מ קשירה היא אס לאו וקאי במיקו וזומר ר"י דהתם דמיהדק והכא בלא מיהדק וקמ"ל נראה להלכה כר"י דעניבה קשירה היא מדמסיק אביי דרבי יהודה לטעמיה וסתם ממיתין אמיא כרבי יהודה מיהו מדפריך סתמא דהש"ס דפשיטות וליעניבה מיענב משמע דאין הלכה כר' יהודה ומנאן אר"ת דאין נריך בכל יום להמיר קשר תפילין ולחזור ולקשור בשעה שמתין<sup>ו</sup> כגון שהיה אומר רבינו אליהו דל"כ חדשות אמאי אסר הכא משום קשירה הא לא היו קשר של קיימא ומה שהציא רבינו אליהו ראה מדלמך צדק הקומץ רבה (מנחות דף לה:) תפילין מאימתי מברך עליהן משעת הנחה עד שעת קשירה לאו היינו קשירה ממש אלא קשירה דהתם היינו הידוק<sup>ז</sup> כמו שלא קשורה זו כלכל (ע"ג דף ט:):

### רב ניסים גאון

אביי אמר רבי יהודה לטעמיה דאמר עניבה קשירה מעלייתה היא. איתיה הא דר' יהודה במסכת שבת בפרק אלו קשרין חבל דלי שפסק לא היה קשורו אלא עונבו. ר' יהודה אומר כורך עליו פגודה או ספקא ובלבד שלא יענבו. ואמרי קסבר ר' יהודה עניבה כולה קשירה היא. ואיתיה נמי בפרק אור לארבעה עשר. הא מני רבי היא דאמר בתרי דומני הייא חזקה. עיקר דברי רבי (במסכת) [בתוספתא] שבת בפרק ט"ז נישאת לראשון ומת. לשיני ומת. רבי. ואיתיה בגמ' דיבמות בפרק הבא עד יבמות, ובמסכת גירא בפרק האשה שהיא עושה צרכיה.

### רבינו הגנאל

ר"ן סבר ביטנות מותר בדלי האי לא טרח אלא בחדשות טרח, ר' מאיר סבר אפילו בחדשות לא טרח, והשתא דתני אבה דשמואל בר רב יצחק אלו ינות כל שיש בהן רצועות ומקשרות, חדשות שיש בהן רצועות ואינן מקשרות. אמר משפיה דרב קשר של תפילין הלכה למשה מסיני. אמר רב נחמן ונוייה לבר. (ראי איכא למימר דניבד ליה כתיב קשירה דיהו. אמר רב חסדא ואת אמרת עניבה פסולה בתפילין. אמר רב חסדא ואת אמרת עניבה פסולה בתפילין כו'. ואוקימנא בדבוקין מחד ברא, וביעני עד (דמנח) [דמנח] בשל יד ובשל ראש. והא דתני רב כהנא בתפילין בורק שתיים בשל ראש, אוקימנא לר' דאמר בתרי זימני הוי חזקה. ומורה ר' צבתין דמתרי תלתא זבין, הילכך צריך לבדוק בכל צבת שתיים, דקיימא סיפא וכן צבת שני וכן צבת שלישי ואפי' רביעי ואפילו חמישי דיבם שוין, והאי דקתני שלישי לאפוקי מר' חזקיה, ואפילו רביעי ואפילו חמישי הכי דייניהו. מצאן צבתין או כריכות. אמר רב יהודי כו' מחשיך עליהן ומביאן, כולן כאחת, ובסכנה מוכן והולך לו. ואוקימנא במה דברים אמורים בסכת גויים כגון שמר, אבל בסכנת לטטים, מוליכין פחות פחות מארבע אמות,

**אחד חדשות.** שאין אדם טורח: והשפא דסני אצוה דשמואל. דהאי חדשות כשיש בהן רצועות ואינן מקשרות כעין קשר של תפילין העשוי כמין אותיות וכן הוא קבוע תמיד אלמא טעמא משום קשר הוא דקשירה אצ מלאכה ואסור לקשור בשבת קשר של קיימא: **דכ"ע לא טרח.** דטעמא דחדשות לאו משום ספק קמייעא הוא [א]: ר' יהודה לטעמיה. דפרק אלו קשרים (שבת דף קיג.) חבל דלי שנפסק כורך עליו פגודה או פסיקא ובלבד שלא יענבו אלא טעמא משום דקשירה הוא וחיציבן עליה משום אצ מלאכה: הא לאו הכי עניב. **צממיה:** הלכה למשה מסיני. היאך הוא עשוי שדומה לר"ת ובתפירתו עשוי כמין ש"ן ולרועה קטנה קבועה בהן וראשה כפוף ודומה ליו"ד שהי שדי: ונוייהן. אומ' היכר האותיות: לנב. לחון שאינן כלפי התפילין צין הצמים אלא כנגד מראית העין לפי שנאמר בהן<sup>א</sup> וראו וגו' ותניא<sup>ב</sup> ר"א הגדול אומר אלו תפילין של ראש: הלוקח תפילין הרבה יחד ולחזור למוכרו ולוקחן ממי שאינו מומחה: צדק שסיס של יד ואחס של ראש. וכיון דהומוק בשלל הוה מומחה ולוקח השאר בלא בדיקה: מה נפשו. מאי דעתך אי קיס לך דגברא דנשון תפילין טובא מחד גברא זבין ליה והאי מוכר נמי מחד גברא קנינהו: לצדוק שלל בשל יד או שלל בשל ראש. ותסגי ליה דכחי להתמוק בכולהו: כל חד וחד נמי. כל תפילין ותפילין דשמא מי שמכר לו את אלו לא מכר את אלו: **רבי היא.** במסכת יבמות (דף סד:) הוא דלמך בתרי זימני הוה חזקה נשאת לראשון ומת לשני ומת לשלישי לא תנשא: וכן בלכא השני. אס יהיו לו צמתיס הרבה ובכל צבת תפילין הרבה. קא סלקא דעמיה דהכי קאמר צדק בלכא הראשון שני תפילין הומוק כל אותו צבת וכן צמתי הומוק גם הוא וכן בשלישי וכיון דהומוק בשלישי צמתיס כשרין הומוק כל הצמתיס ואין נריך עוד לצדוק כלום: מודה רבי בצמתיס. דאין אחד מוחזק בשל חזירו שדך ליקח צבת אחד מאיש זה וצבת אחד מאיש אחר. לשון צבת כמו שול משולו לה מן הצמתיס (רות ג:): **לאפוקי מחזקה.** לאשמועינן דע"ג דבעלמא תרי הוו חזקה בצמתיס לית ליה לרבי חזקה מדמתי שלישי וגל"ה זיה והוא הדין לכולם: זווי זווי. של ראש ושל יד קשורין יחד וכן הרבה קשרי זוג בצבת אחת: דכריבן טובא. כי הדדי ואין צ' צ' קשורים: ואי לאו. שאינן כלות קודם שקיעת החמה דהואיל והוא נריך לטרות ולחזור משתחשך מתחשך עכשיו עליהם ויטלם יחד: **מוליכין כולם פחות פחות מד' אמות.** קודם שיגיע לארבע אמות יעמוד לפוש וחזור והולך פחות פחות מארבע אמות וכן תמיד דהשתא כל זמנא היא עקירה והנחה ואין כאן העברה ארבע אמות יחד: **בסכנה עונדי גולויס.** דמצו להו לתפילין מוליכין: **בסכנה ליטטיס.** ישראל דקטלי ליה ממונו ולתפילין לא מצו להו מכסן: הכי

### הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אבי וכו' בשעה שמתניחין כמו שהיה אומר: (ב) ד"ה קשר וכו' אלא עור בהמה טהורה נבלד למאי הילכתא לתפילין [תפילין] בהדיא כתיב בה למען תהיה מורת ה' בפיך מן המותר בשר וקולמוס אלא לערוך ופריך דהאמר אביי ש"ן:

### הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] הש"ך ד"ה דעלי עלמא וכו' דטעמא דחדשות לאו משום ספק קמייעא הוא. אלא טעמא דחדשות מפני שאין מקשרות ואסור לקשור בשבת ואם מתין בלא קשר אין לו דרך מלגש בחול וכו' ליה משפא ור"מ דשרי בחדשות משום דמ"ל דמותר לתקון בשבת קשר שאינו של קיימא דקשר מופנה ע"ג הרע"ב: ועי' גף הקודם בתוס' ד"ה וכו' אדם טורח וכו' וד"ק:

### מוסף רש"י

קשר של תפילין. שישם הלכות על ראשו בענין שיהא דל"ת כחי שהיא שדי נראה עליהן. דש"ן נראה כקמט בית חלוה שפול הקוף ע"ג ש"ן. דל"ת נראה כקמט חו"ד נראה כאמו של יד כעין רצועה קטנה וראשה כפוף מעט כעין יו"ד (מנחות לה:). ונוייהן לבר. ה"ס היא נראה מנחוץ. לשון אחר נייחין כל רצועות, שהן חלוקות מזה אחד לצמתיס שמורות והוא נייחין, לבר (מנחות לה: ע"ג).

### מוסף תוספות

א. מאי סלקא דעתיה דרב חסדא לדרקק מאו דעניבה פסולה. מהו ה"א. [ב] א"ת היתה עניבה כשרה היא יכול לענבו. ג. רבינו שאינה של קיימא וכו', משרא שרי ר' יהודה בעניבה כי הא. משום דעניבה גרידא קצת מקשר דעלמא. ד. דקסבר דעניב ליה מעיב ענין קשר, ועניבה כשרה בתפילין. ט. ש. פ. שהקדוה ומוצממו בראש. מוס' מנחות לו. ד"ה משעת. א. פירוש ופשיטא דצריך בהמה טהורה. מוס' טס לה: ד"ה אלו. א. בבי קשר, מכלל דמדי דקשר הוא. רע"ב. ח. משמע דשלא מן המומחה פסולין. מוס' ר"פ. ט. ולמה נקחין מכל אדם, אלא [ע"כ] שבדקן, אלמא תפילין אפילו על ידי בדיקה אין נקחין אלא מן המומחה. מוס' ה"א. י. אבל בדיעבד כשרין בבדיקה. רע"ב. יא. אפילו לכתחלה נמי. טס. יב. לוקח ממי שאינו מומחה ובורק דריו. טס. יג. לאבנה דשמואל, כיון דלא מספקין להו בקמייה נהי דאינו מניחין וחישיך עליהם כדעביד גבי צבתין וכריכות. טס לעיל 10:

### עין משפט

אמר רב חסדא ואת אומרת עניבה פסולה בתפילין. תימנה<sup>א</sup> וכי לא ידע רב חסדא דלר"י עניבה קשירה מעלייתה היא דקאמר אביי וי"ל דניחא ליה לאוקמי ממני' דאוסרת בחדשות כרצון דר"י דאמרי לאו קשירה הוא אי נמי דקסבר אפילו לר"י שריא עניבה<sup>ב</sup> דסתמא דעמיה להמיר ולעשות קשר גמור בחול<sup>ג</sup> כפיירשמי לעיל: **אבירי** אמר ר"י דענימיה כו'. ורבי מאיר דשרי בחדשות<sup>ד</sup> קסבר דלאו קשירה היא ותימנה דעניבה היא זריש אלו קשרים<sup>ה</sup> אס דעניבה לר"מ קשירה היא אס לאו וקאי במיקו וזומר ר"י דהתם דמיהדק והכא בלא מיהדק וקמ"ל נראה להלכה כר"י דעניבה קשירה היא מדמסיק אביי דרבי יהודה לטעמיה וסתם ממיתין אמיא כרבי יהודה מיהו מדפריך סתמא דהש"ס דפשיטות וליעניבה מיענב משמע דאין הלכה כר' יהודה ומנאן אר"ת דאין נריך בכל יום להמיר קשר תפילין ולחזור ולקשור בשעה שמתין<sup>ו</sup> כגון שהיה אומר רבינו אליהו דל"כ חדשות אמאי אסר הכא משום קשירה הא לא היו קשר של קיימא ומה שהציא רבינו אליהו ראה מדלמך צדק הקומץ רבה (מנחות דף לה:) תפילין מאימתי מברך עליהן משעת הנחה עד שעת קשירה לאו היינו קשירה ממש אלא קשירה דהתם היינו הידוק<sup>ז</sup> כמו שלא קשורה זו כלכל (ע"ג דף ט:):

ומזוהי יש להן בדיקה ויקחין מכל אדם<sup>ח</sup> ואור"י דהתם לכתחלה קאמר דאין יקחין אלא מן המומחה שלא יטכרן לקרוע כל המפר ולצדוקן ואיכא ציון תפילין ואיכא נמי למיחש שמא יתעצל לטרות לצדוקן ויסמור להניח בלא בדיקה לזכר שעה<sup>י</sup> והכא איירי בדיעבד שצדק לקח או<sup>יא</sup> כגון שאינו מולא מומחה לקנות ממנו<sup>יב</sup>: **מצאן צבתים** או כריכות מחשיך עליהן. תימנה בחדשות נמי דאי אפשר לקשור אמאי לא יטכרן להחשיך עליהן משום ציון תפילין<sup>יג</sup> יש לומר דביטנות דווקא דחוי להכניס זוג זוג עשו תקנה אפילו כשהן מרובין ואין כלות קודם שקיעת החמה: רבי



# המוצא תפילין פרק עשירי עירובין

א ומי פ"ה מהל' י"ט  
הל' ט ט"ט ע"ה ח"ח פ"י ס"ו  
טע"ן: |  
מן [ב ט"ט ע"ה ח"ח פ"י ס"ו  
שנ טע"ף ח' |

## מוסף תוספות

א. [נ] ט"ט ע"ה ח"ח פ"י ס"ו  
פטרין. תוס' שנת לז. ד"ה  
הש"י. ב. שאין הנייא  
יכול לישא עצמו בלא  
הנישא, והנישא יש בו כח  
לנישא אפילו היה מת.  
ס. חזון לאלפים  
שלהן. שהרי לא קנו  
שביחה. תוס' ה"ל"ה.  
ד. אלא ע"י שנתון לחבירו  
וחבירו לחבירו. רע"ה.  
ה. הלכך אפי' עשרת  
אלפים אמה, לפי שלא  
זכה בהם אדם אלא כמה  
שהוא שנתה בלבד.  
רע"ה.

## רב ניסים גאון

מאן אמרו לו ר' יוחנן בן  
גוריון הוא דאמר תפי' היא  
הפקר קונין שביחה. איתא  
בפרק מי שהוציא חור  
גויס. וכבר כתבנוהו בפרק  
בבל מערבין.

## רבינו חננאל

ר' שמעון אמר בשעת  
סכנת לטטים [אנין]  
מוליכין פחות פחות מר'  
אמרו. ומנין דהשתלי  
ואתי לאתוייהו ד' אמות  
ברשות הרבים. נתנן  
לחבירו וחבירו לחבירו עד  
שמגיע לחצר החיצונה.  
הא עדיפא דהא דאמר  
פחות פחות מר' אמות  
ומנין דהשתלי ואיתן  
לאיתניהו ד' אמות  
ברשות הרבים. ותנא  
קמא סבר הא עדיפא,  
דהא רבי שמעון אורשא  
מלתא ומתיריה לכל. וכן  
בנו נתנו לחבירו וחבירו  
לחבירו. מאי בעי הוה,  
תנא דבי שמואל בשילתו  
אמו בשדה. ואע"ג דקשה  
ליה לתנין (שלהמתן)  
[השתלות] מיד ליה, הא  
עדיפא ליה מלהליכוי  
פחות פחות מר' אמות. ר'  
יהודה אמר רבי. איתין  
לאוקמי לאו תפי' משט.  
אלא מי החבית. וכבר  
מחבית חבית (והחבית)  
קני שביחה אטור. אבל  
מי לית בהו משט.  
ור' יהודה לטעמיה דתנן  
ר' יהודה פטר במים  
מפני שאין בהו משט.  
ודחינן אימור דשמעת ליה  
לר' יהודה במיא דלית  
בהו משט במיא דבליע' ר'  
ביעסה. במיא בעיניהו  
מי שמעת ליה, והא  
אינו דאמר מים ומלא  
אין בטילין בקדירה מפני  
שהיא רוטבא. ואוקמה  
רבה חביתא שקשבת  
שביחה ונתמלאת בשבת  
מפניו נובע כיצא בהו  
דלא קני שביחה דבטלה  
ול' חבית לגבי מים,  
ומשלטת אבב מוטה.  
כדתנן את הוהי במטה  
כו'. ואוקמה רבי יוסף  
למתני' בשיירא כותבי' ר'  
יהודה אמר בשיירא נתנן  
אדם חבית לחבירו וחבירו  
לחבירו. ואתא רב אשי  
ואוקמה חבית דהפקר  
ומן דהפקר. ומאן אמר  
רבי יוחנן בן גוריון,  
דאמר תפי' הפקר קונין  
להן שביחה. והכי  
וקיימא ל' כרב רבי  
ברשת היחיד וקמה עוברת רשות הרבים. ואתי לאיתוי.

ט רבי שמעון אומר נתנן לחבירו כו'. נראה להם אין הם  
חזרים היה ממיר רבי שמעון להוליך פחות מארבע אמות  
ללא גרע מכיס דפרק מי שהשחך (שנת דף קנ"ג) והתם נמי אס' היו  
חזרים הרבה והיו כולן שותפין בו נראה לדברי שמעון ונתנו  
לחברו וחבירו לחבירו להכי עדיפא  
ליה: ט) רבי גרסינן וכן בנו ואפילו  
הן מאה. ולא כספרים דגרסי  
ואפ"י הן מאה וכן בנו דגמרא  
מוכה לאפילו הן מאה לבנו קאי  
דמפרש טעמא אע"ג דקשיא ליה דלא:  
את החי במטה פטור. ואת  
נהי שהשי נושא את עצמו  
להי כמו זה יכול זה אינו יכול  
דיכול חייב כדמוכח בהמלניע (שנת  
דף קנ"ג). ואור"י דמכ"מ מיפטור הכל  
משום דגרמין כל הולאות ממשכן  
ושם לא היו נושאים צעלי חיים  
דליים ותחשים מוליכין כרגליהן  
וחלון מיד כשיצאו מן היס היו מוליכין  
דמו צעודו כמות כי היכי ליליכל  
איבעיה כדאמר בסוף פרק כלל גדול  
(שם דף קנ"ג ע"ה):

הבא בחבית דהפקר ומים דהפקר  
עסקינן. ללא קנו שביחה  
לא) לזה ולא לזה אפילו חוץ לתמוס  
דקאמר היינו ממוקם שביחה המים  
אלו חוץ לתמוס של הזוכה צה  
תחילה לא יוליכו אותן למאי דפרישית  
לעיל דפרק מי שהוציא חור (דף  
מו). דכרגלי כל אדם דקמני גבי  
נהרות המושכין היינו כרגלי הממלא  
והא דקאמר נתנו לחבירו וחבירו  
לחבירו לא משום דלא מני אזיל התם  
אלא משום דלא קורב להעביר ארבע  
אמות צה"ר ועוד יש לומר דיכול  
להוציא חוץ לתמוס) זוכה צהן  
תחילה וכגון שלא נתכוון לזכות  
צהן לא לעצמו ולא לחמרים שהצבתו  
אלא מה ששומים<sup>1</sup> וכענין זה אפי' צי"ט  
שיך לשנות נתנן לחבירו וחבירו  
לחבירו אע"ג דליכא איסור ד' אמות:  
ואי

הכי גרסינן במאי אוקימא (מסני' בסכנת ליטטים אימא סיפא  
וכו'. כיון דליטטים לא מצוו להו אמאי קא מצוו ר"ש צאיסורא  
דשבתא כולי האי כל שכן דהא דר"ש גריעה ט) (כולי האי) מתנא קמא  
ואיכא זילולו שנת טפי דאושא מילתא דהנך גברי דמקילינן כולי  
האי בשבת וכסוי דמ"ק עדיף. ט לשון  
אחר ועיקר ולא לשבש הספרים  
מתני' בסכנת עו"ג שגזרו גזירה'  
שלא ייחמו תפילין והאי ובסכנת  
מכסן והולך לו אכולה מתנין קאי  
והכי קאמר ובסכנת שאם ייחמו צין  
צידו או ישמע למלכות יהרג צין  
מעט צין צמיס מכסן צעלימו שלא  
יוטלו כ"כ צציון ומניחם שם והולך  
ולא יזיון משם שמתא יריגשו בו  
ויחייב למלכות וצרייתא צליטטיס  
עו"ג ואסיפא קאי דקמני מחשך  
עליהן ומציון ובסכנת ליטטים שהוא  
ירא להשחך שם מוליכין פחות פחות  
מד' אמות וכו' ולא יניחם שם שלא  
יזולו הליטטיס צהס וינהגו צהס  
מנהג ציון ובמאי אוקימנא למתנין  
בסכנת עו"ג שלא יחייב למלכות  
אימא סיפא וכו' וכ"ש דאושא מילתא  
וישמע למלכות יותר משאם מכניסן  
זוג זוג או מחשך עליהם לכולם זה  
עיקר מדלא גרסינן צרישא כל שכן  
דאושא מילתא דשבת כדגרסינן צסיפא  
מכלל דהאי אושא דמילתא לאו  
אזולולא דשבת קפיד אלא אסכנת  
נפשות קפיד: אע"ג דקשיא ליה.  
שמתלטין אותם מיד ליד: הא עדיפא.  
בשבתא ולא יטלטלו הוא לצדו  
פחות פחות מד' אמות: כרגלי  
הצעלים. שהשאל או לוקח צהמה  
או כלים מחבירו ציוס טוב אינו  
יכול להוליכם אלא למקום שהצעלים  
הראשונים מותרין לילך שם ואם  
עירצו לצפון לא יוליכו זה לדרום:  
מהצד לחציה. והשניה שלו וכן  
עושה תמיד. ולקמיה מפרש מאי לא  
מהלך זו: אין צהס ממש. לקנות  
שביחה אלל צעליים הראשונים וכל  
אדם מותר להוליכין כרגליו: פטור  
צמיס. פלוגתייהו דפרק צתרא  
צדילת [ח']. האשה ששאלה מחציתה  
תצילן לקדירה ומיס ומלא לעיסתה  
הרי הן כרגלי שתיים אין העיסה  
הולכת אלא למקום ששתיים מותרות  
לילך שם ואם עירצה זו לצפון וזו  
לדרום אין עיסה של צפון ממקומה לפי  
שאין לזו צפון אפילו אמה אחת  
צדרוס וה"מ כשנתנו עירובן לסוף  
אלפים ר' יהודה פוטר צמיס שאין  
צעלת המים אוקרת על צעלת הקמח  
כלום: ומאי לא סהלך זו. הא רבי  
יהודה נמי צביח לא קאמר דיכולה  
צצית להלך יותר מרגלי הצעלים  
דהא אוקמינן מתני' צמערן מחצית  
לחציה: מפני רוטבא. שניכר ואם  
השאלה מים לקדירתה הרי היא  
כרגלי שתיים: מים שלא קנו שביחה.

שנתמלאו היוס ממעין הנובע או מן הנהר דתניא (לעיל דף ק"מ). נהרות המושכין ומעניות הנוצעים הרי הן כרגלי כל אדם: דבעטו חבית  
לגביהו. מפני שהיא טפילה להן ורצין פליגי למימנו דלא מהלך זו דלא צעלה לגביהו: פטור אף על המטה. הואיל ופטור על המי  
דקיימא לן [קג]. מי נושא את עצמו: צשיירא. שחנתה צצקעה שאנוסין הן שאין להם מים שרי להו צצין דתיצטיל: כרבי יוחנן בן גוריון.  
צפרק מי שהוציאוהו (לעיל ח"ה): מרתני' היא קורא צצפר. כל ספרים העשויים צמיס הראשונים עשויין צצילין. כספר תורה שלנו:  
גוללו אללו. הואיל ורצשו לחלל צידו ובגמרא [מג]. מפרש ליה: לעשרה עפחים. לעשרה התחמושים צצכשות הרבים) וכולן מפרש צצמרת [שם]:  
הופכו על הכפה. האותיות כלפי הכותל שלא יהא מוטל כל כך צצציון ומניחו עד שחשך. משום צצבות. כגון זו שלא נפל מידו  
שהרי אחר צצראשו אחר ואין כאן אלא משום גזירה דילמא נפיל כוליה מידיה ואתי לחמוי. כל איסור דרצבן הוי צצבות: גב' אי  
נימא איסקופה רשות היחיד. גצוזה עשרה ורצבה ארבעה: וקמה רשות הרבים וקאמר מתני' אע"ג  
דמונח ראשו צצשות הרבים גוללו (י) צצשות היחיד: ולא גורין דלמא (ט) נפל כוליה מידיה דאיכא חיוצ חטאת ואתי לאיתוי:  
מני

אור רה"ר (שם). משהגיע לעשרה טפחים. אסור לגוללו דגור כגון משום שבת היכא דאוגדו צידו אטו היכא דנפיק מידיה  
כוליה ללא לימיה דאיכא חיוצא דאורייתא. הופכו על הכפה. מפני ללא הטותל והאלק כלפי רה"ר שלא יהא מוטל כל כך  
צצציון (שם).

(א) צצלה ט' ג' ס' א. שם א. שם  
לנ"ד (ד) ג"י ח"ה"ש רצה,  
(ה) שנת לז: קמא: (ו) לעיל  
ממ: חזון צצלה לז. א. שנת  
ה: [לנקמן קג:] ח) ג"י  
ירושלמי ור"ף כמלא חוטין,  
(ט) [חזון לצ"ה:] ט) צצ"ה:  
שנה, פ) [צ"ל צצגילה,  
(ז) [שיין לעיל ט:] צצמשה,  
(ח) [ג"י שיך שם:] ט) [וע"ע  
מס' שנת לז. ד"ה שחיה,

## הגהות הב"ח

(א) גבי צצמשה אלא כמלא  
ההרט גוללו וכן הוא  
בזכנת הירושלמי והיר"ף:  
(ב) רש"י ד"ה הכי גרסינן  
וכי גריעה ממ"ק דאיכא  
וכי דמקילי כולי האי:  
(ג) ד"ה לעשרה וכו' וכולה  
מפרש צצמי: (ד) ד"ה  
וקמה וכו' גוללו אצלו  
צצכות היחיד: (ה) ד"ה ולא  
מריין דילמא נפיק כוליה  
מידיה ואתי לאיתוי  
דאיכא חיוצ חטאת  
הס"ד: (ו) תוס' ד"ה הכא  
וכי ולא צצציה לא זה  
ולא זה ואפילו: (ז) בא"ד  
דיכול להוציא חוץ לתמוס  
של הזוכה כגון חמילה:

## מוסף רש"י

כרגלי הבעלים. אין אדם  
יכול להוליכם ציו"ט אלא  
למקום שבעלי יוליכו  
לילך, ואם לא עבר על זה  
אלפים לכל רוח עביר, ואם  
עבר לצפון ס' היא מתך  
לצפון ולה לדרום (ב"ב)  
(ד). מפני שאין בהן  
ממש. אין יכרות לא  
קדירה ולא עפיסה, ללכך  
אין מעצבות הולמן, ובגמ'  
מוקי לה משביל ענה שאין  
המים נכריס בו (שם).  
מפני רוטבא. היכר  
לעיסת (שם ט). המוציא  
החי במטה. ומי לא  
מחייב על האהל, הוא  
מקול עצמו וטפלו עצמו  
(שבת צג). חפצי הפקר.  
הנמלס (ב"ב ח): כלס  
שאין להם צעלים ומציקה  
לזן במקום אחד, אע"ג  
שלא נתכוון לזן אדם  
להקטין שנתה (לעיר  
ח). קונין שביחה.  
והמלאן מוליכין ממקום  
מילתא אפיס לזן רוח  
ואינו מוליכין למקום שעבר  
שם, דיש שם צציתה  
לעצמן (ב"ב שם) נתקומן  
ואין אדם יכול לטלטלן לפי  
משט יותר מאלפים לכל  
רוח ואפילו עירב לזד אחר  
(לעיר שם). היה קורא  
בספר. כל ספרים אלה  
עשויים צצמילה (שבת ח').  
ונתגלגל הספר מידו.  
ורצשה אחר צידו (שם)  
גוללו אצלו. דכיון  
דאיגוד צידו, אע"ג דאיכא  
שבות דילמא נפיל כוליה  
כרה"ר ואתי לאיתוי (קמון  
קג) ובגמ' מוקיס לה  
צצאיסורא כמלילת ענון  
גבוה ג' ויוטבו ד' ורשות  
הרבים עוברת לפניו דאי  
נפל כוליה מידיה ומסדי  
לזן מהר"ר ליסקופא לאו  
חיוצ חטאת איכא, ללכך  
השתא דראשו אחר צידו  
אין חוץ עקריה. אפילו  
משום שבות מני לא גזר  
(שבת ח'). היה קורא  
בראש הגג. שהוא רשות  
היחיד, ונתגלגל הספר  
מידו. ורצשו אחר צידו,  
עד שלא הגיע. ראש  
החמון. לעשרה  
טפחים. התחמושים שהוא







רשות הרבים

היה קורא בספר על האיסקופה ונתגלגל הספר מידו





עירובין דף צ"ז ע"ב  
שו"ע סי' שנ"ב סעי' ב'



כל הזכויות שמורות © 2015

היה קורא בראש הגג ונתגלגל הספר מידו



